betegnende Træk. Og ikke blot hendes Digtning, men hele hendes Karakter, nemlig dens ægte folkelige Retning. Hun kunde vinde Smaafolks hjærtelige Fortrolighed, hun betragtede ikke deres Forhold oven fra, hun følte sig tværtimod mere aandelig i Slægt med Daglejeren end med sin egen Samfundsklasse. Dennes — især for Kvindernes Vedkommende — ørkesløse Tilværelse var hende en bitter Pine. Arbejde og Forsagelse, indtil man ved Arbejdet havde skaffet sig Midler til Nydelse, det var hendes Livsvisdom. Hun frygtede Nydelseslysten i Forening med økonomisk Uselvstændighed. „Dette bliver den unge Slægts Ulykke", sagde hun ofte: „Ad den Vej ville de blive fristede til at svigte deres Overbevisning. Og derfor vil jeg forfølge denne Svaghed lige ned i et Rottehul — i Fald jeg lever".

Hun skriver i et Brev 1887:

Jeg føler, af jeg er Underklasse, selv naar jeg mindst sér ud til det, jeg er raa af Natur, af Tilbøjelighed, af Opposition imod al fra Fædrene og Mødrene arvet Embedsmandshovmod, derfor — naar jeg kommer sammen med Mennesker, som kun elske Skjønhed og Harmoni, — saa er der noget indeni mig, som rejser sig. I Sjæl og Hjærte er jeg Demokrat. —

Hvis jeg uden Lempelse vilde følge mine egne Tilbøjeligheder, saa vilde jeg være meget spartansk af mig; mine Værelser vilde komme til at sé ud som klosterlige Studerekamre. Men nu er det ikke saaledes. Jeg har Evne til at arrangere, og jeg søger at gjøre alt saa kjønt, saa blødt og saa indbydende, jeg kan. Hvorfor? Jeg har Farvesans og alt saadan noget. Jeg afskyr Luxus, og dog var jeg i Stand til at omgive mig med den, — hvis jeg havde Raad. Det er en lille Jnkonsekvens, som jeg selv lér ad. — Jeg hader at høre Silken rasle paa mit eget Legeme, — og dog gaar jeg med den. Jeg har saadan en Trang til at gjøre det behageligt for dem, jeg holder af."

Hun vilde ikke have været en Kunstnernatur og heller ikke Kvinde, dersom hun havde savnet nævnte Inkonsekvens.

Det var ikke — hvad vel næppe behøver at siges — Raaheden, som drog Ernst Ahlgren til Folket og stillede deres Livsforhold i et saa smukt Lys for hende. Det var Sundheden og Simpelheden, det var fremfor alt Arbejdslivets Herlighed, som greb hende. Thi hun elskede Arbejdet, ikke blot fordi det gav Livets Brød, nej, som selve Livets Brød. Arbejdet var for hende den store alvorlige Opdrager til en ægte Livsglæde. Hun har forherliget Arbejdet overalt, men ingen Steder som i *Fru Marianne**), en Bog, som hun har skrevet

*) Overs. paa Dansk af Sofie Horten 1887.